

domme erhverves primært til beboelsesformål. Efter erhvervelsen sker der ofte om- eller tilbygning i et sådant omfang, at ejendommen skifter karakter fra at være landbrugsejendom til beboelsesejendom eller sommerhus.

Det tredje kriterium er omfanget af den landbrugsmæssige udnyttelse af arealtilliggende og eventuelle driftsbygninger. For ejendomme med et beskedent arealtilliggende tilsiger en intensiv udnyttelse af areal og driftsbygninger, at der er tale om en landbrugsejendom. Derimod vil f.eks. bortforpagtning, tilplantning med juletræer eller udlægning til græsning for kreaturer eller får betragtes som så underordnet landbrugsmæssig anvendelse, at der ofte vil være tale om en beboelsesejendom.

Spørgsmålet har som nævnt i bemærkningerne til beslutningsforslaget også været genstand for en domstolsprøvelse ved Østre Landsret i 1994. Landsretten kunne i den sag tiltræde, at ejendommens benyttelse blev fastlagt til beboelse.

Sammenfattende kan jeg oplyse, at hvis den landbrugsmæssige benyttelse af ejendommen efter en konkret afvejning af disse kriterier er helt underordnet i forhold til beboelseselementet, anses ejendommen for at være en beboelsesejendom.

Der er således ikke, som bemærkningerne til beslutningsforslaget kunne tyde på, tale om nogen ny praksis på området. Jeg skal i øvrigt fremhæve, at det er hensigten med den særlige bondegårdsregel i vurderingsloven at sikre en ensartet vurdering af landbrugsejendomme. Bondegårdsreglen er således karakteriseret ved, at ansættelsen af grundværdien især tager sit udgangspunkt i ejendommens landbrugsmæssige kvaliteter, det vil sige i jordens beskaffenhed og beliggenhed.

Det vil således ikke være rimeligt eller hensigtsmæssigt at vurdere ejendomme, hvor den landbrugsmæssige benyttelse er helt underordnet i forhold til beboelseselementet, efter bondegårdsreglen. Tanken om at ændre vurderingsloven, så egentlige beboelsesejendomme skal vurderes som landbrug, uanset de ikke længere anvendes som sådan, kan jeg derfor ikke tilslutte mig. Det vil være et brud på fundamentale principper i vurderingsloven, hvor man tager hensyn til sådan noget som ensartethed i vurderingerne og værdiansættelse i overensstemmelse med benyttelse og handelsværdi. Ejerne af mere traditionelle parcelhuse vil også med rette kunne føle sig dårligt behandlet.

Selv om jeg har sympati for målet med styrkelse af landdistrikterne, finder jeg dog ikke generelt vurderingsreglerne og skattelovgivningen hensigtsmæssig til at varetage sådanne interesser. Derfor skal jeg anbefale, at forslaget forkastes.

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg vil godt starte med at takke skatteministeren for den gennemgang, han foretog af de problemstillinger, som vi har til debat her i dag.

Det, Fremskridtspartiet foreslår, er jo, at små landbrugsejendomme, vel typisk under 5 ha, alle skal vurderes efter den såkaldte bondegårdsregel.

Når man læser bemærkningerne til beslutningsforslaget, ser det altså ud til, at det for Fremskridtspartiet er underordnet, hvad arealet til en sådan beboelse udnyttes til. Efter bemærkningerne til beslutningsforslaget skyldes forslaget, at man har haft en landsretsdom i 1993, hvoraf det fremgår, at hvis beboelser med under 10 tdr. land eller 5 ha ikke drives som landbrug, betragtes de som parcelhuse. Det er det, der er udgangspunktet.

Det fremgår også, at uanset begrundelsen skal netop disse ejendomme vurderes lavere end traditionelle parcelhuse på landet.

Det synspunkt deler vi ikke i Socialdemokratiet.

I Socialdemokratiet finder vi, at landejendomme, der har karakter af parcelhuse, også bør vurderes som sådanne, hvis der skal være rimelighed til set fra borgernes side. Den betragtning skal ses i sammenhæng med, at der ikke bør være nogen vurderingsmæssig forskel på udgiften ved at bo, hvad enten der vælges et sådan mere traditionelt parcelhus som boform, eller man vælger en nedlagt landejendom og indretter sig i den.

Som sagt kan Socialdemokratiet ikke tilslutte sig forslaget, som det er udformet.

Mariann Fischer Boel (V):

Fremskridtspartiets beslutningsforslag om vurdering af mindre landejendomme er jo foranlediget af, at der var problemer både med den 19. og den 20. almindelige vurdering. Ved disse vurderinger var der nemlig en hel del landbrugsejendomme, altså med mindre jordtilliggende, der skiftede status fra at være landbrugsejendomme til at blive parcelhuse med de økonomiske konsekvenser, at ejerne jo fik en væsentlig højere lejeværdi af egen bolig, uden